

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1792	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 16 Δεκεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ θεία κλήσις

«Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα» (Λουκ. 14,17)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὴν **παραβολὴ τοῦ Ἀδείπνου**; «*Ἄνθρωπός τις*», λέει ὁ Κύριος, «*ἐποίησε δεῖπνον μέγα*». Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τίς φροντίδες του; Αἶθουσα, τραπέζια, φαγητά, ποτά, μουσική... Κι ὅταν πλέον ἦταν ὅλα ἔτοιμα, ὁ εὐγενὴς οἰκοδεσπότης διέταξε τὸ δοῦλο του ν' ἀρχίσῃ τίς **προσκλήσεις**. Τοῦ δίνει τὸν πρῶτο κατάλογο. Ὁ δοῦλος τρέχει καὶ διανέμει σὲ ἕναν - ἕνα ἀτομικὲς προσκλήσεις.

Ἄλλὰ περιέργο· κανεῖς δὲν προθυμοποιεῖται νὰ ἔρθῃ! Οἱ καλεσμένοι ἔχουν ἄλλες φροντίδες. Ὁ ἕνας κρατᾷ συμβόλαιο ἑνὸς κτήματος, ὁ δεύτερος σέρνει δέκα βόδια ποὺ θέλει νὰ τὰ δοκιμάσῃ, ὁ τρίτος μόλις στεφανώθηκε καὶ δὲν ἀφήνει τὴ γυναῖκα του οὔτε λεπτό. Ἄπ' τὸ στόμα καὶ τῶν τριῶν ἀκούγεται ἡ ἴδια ἀπάντησι: «*Ἔχε με παρητημένον*» (Λουκ. 14,18,19).

Μετὰ τὴν ἄρνησι αὐτῶν ὁ δοῦλος παίρνει ἄλλη διαταγή, ποὺ συμπεριλαμβάνει κόσμον ὀλόκληρο. Ἔρχεται σὲ πλατεῖες δρόμους καὶ φράχτες καὶ φωνάζει: «*Ἐλᾶτε*. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Ὁ κύριός μου σᾶς καλεῖ».

Καὶ νά, ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ. Τοὺς βλέπετε; Εἶνε ῥακένδυτοι, φτωχοὶ καὶ ἀνάπηροι, κουτσοὶ καὶ τυφλοὶ. Μὰ ἡ θύρα δὲν κλείνει, ὑπάρχει ἀκόμη χῶρος στὴν αἶθουσα. Καὶ ἡ **πρόσκλησι** συνεχίζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ **φτάνει μέχρι τίς μέρες μας**.

Αὐτὸς ποὺ «*ἐποίησε δεῖπνον μέγα*», ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Θεός. Δὲν θέλει νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος μακριὰ ἀπ' τὴν χαρά - αὐτὴν συμβολίζει τὸ δεῖπνο. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει οὔτε ἕνα πλάσμα του νὰ ζῆ καὶ νὰ πεθάνῃ μέσα στὸ σκοτάδι, στὴ φρίκη τῆς ἁμαρτίας. Ὁχι. Εἶνε «*ὁ πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν*» (Β' Κορ. 1,3). Ὁ Δαυὶδ ψάλλει: «*Οἰκτιρμῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος...*» (Ψαλμ. 102,8). Οἱ οὐρανοὶ φλέγονται ἀπὸ ἀγάπη. **Ἡ ἀγία Τριάς ἐπιθυμεῖ τὴ σωτηρία μας**, καταρτίζει τὰ σοφὰ σχέδιά της, κινητοποιεῖ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους

καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἐπιστρέψουμε ἀπ' τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, ἀπ' τὴν αἰχμαλωσίᾳ τοῦ σατανᾶ «*εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ*» (Ρωμ. 8,21). Κλήσις ὑψίστη! **Ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ**.

Πῶς καλεῖ; **Τὰ μέσα τῆς κλήσεως** στὴ σωτηρία καὶ μακαριότητα εἶνε ἄπειρα καὶ ποικίλα. Μελετώντας βίους ἀγίων μένεις κατάπληκτος.

Ἄς ὑπενθυμίσουμε τὴν **κλήσι τοῦ ἀποστόλου Παύλου**. Τί ἦταν ὁ Παῦλος εἶνε γνωστό· ἀμείλικτος διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Ἦταν παρὼν στὸ λιθοβολισμὸ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Ἄκουγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ φρυάττε. Καταδίωκε τοὺς Χριστιανοὺς ὅπου τοὺς εὔρισκε. Ὁρμοῦσε σὲ αὐλὲς καὶ σπίτια, ἄρπαζε ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ δεμένους τοὺς ἔσερνε στὶς φυλακές. Μέρα - νύχτα πάσχιζε γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἐκκλησίας. Κι ὄχι μόνο στὰ Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ κι ἄλλοῦ μακριὰ. Διψοῦσε αἷμα χριστιανικό. Οἱ ἀρχιερεῖς ποὺ σταύρωσαν τὸ Χριστὸ θὰ ἀγάλλονταν καὶ χαϊδεύοντας τίς γενειάδες τους θὰ ἔλεγαν: Δέκα νὰ εἶχαμε σὰν τὸ Σαῦλο... Μὰ ἡ χαρὰ τους δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ὁ Παῦλος δὲν θὰ πέθαινε διώκτης τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γι' αὐτὸν ἦταν ἀσύλληπτο. Καὶ μιὰ μέρα, ἐνῶ πήγαινε μὲ συνοδεία στὴ Δαμασκὸ γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ ποίμνιο τοῦ Ἰησοῦ, πάνω στὸ δημόσιο δρόμο, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπ' τὴν πόλι, εἶδε ἀστραπὴ κι ἄκουσε φωνή· — «*Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν*». — «*Τίς εἶ, Κύριε;*», ρωτᾷε περίτρομος ὁ Παῦλος. — «*Ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις*», ἦταν ἡ ἀπάντησι (Πράξ. 22,7-8 βλ. καὶ 26,14-15-9,4-5). Τί δραματικὴ σκηνή! Ἄν ἔχῃς, ἀγαπητέ, Καινὴ Διαθήκη, ἀνοιξε ἀπόψε καὶ διάβασε μόνος σου τὰ κεφάλαια 9 22 καὶ 26 τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων.

Ἡ κλήσις τοῦ Παύλου στὸν Χριστιανισμὸ εἶνε βέβαια κάτι ξεχωριστό, εἶνε μιὰ ἄμεση καὶ ἀπ' εὐθείας κλήσι· διαλαλεῖ πάντως, ὅτι **ὁ Θε-**

ὁς καλεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὰ σοκάκια καὶ τοὺς δρόμους τοῦ σκότους καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ὥρα αὐτὴ γιὰ τὸν Παῦλο ἦταν ἡ σπουδαιότερη τῆς ζωῆς του. Χαράχτηκε μέσα του· γι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ ἐπιστολῶν του γράφει: «**Παῦλος, κλητὸς ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ...**» (Α' Κορ. 1,1. Ρωμ. 1,1).

«Κλητὸς» ὁ Παῦλος. Ἄλλὰ «κλητοὶ» εἴμαστε κ' ἐμεῖς (βλ. Ρωμ. 1,6-7· 8,28. Α' Κορ. 1,2,24. Ἰουδ. 1. Ἄπ. 17,14). Ἔχουμε **ἀτομικὴ πρόσκλησι**. –Ἐμεῖς; μὰ ἐμεῖς, θὰ πῆτε, οὔτε φῶς εἶδαμε οὔτε φωνὴ ἀκούσαμε ὅπως ἐκεῖνος. Ἄλλως τε, μικροὶ κι ἀσήμαντοὶ ἐμεῖς, δὲν πρόκειται νὰ παίξουμε τέτοιο ρόλο στὴν ἱστορία· **ἄλλος Παῦλος δὲν γεννιέται**.

Παρὰ ταῦτα ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ. Μᾶς καλεῖ σὲ κάτι μεγαλειῶδες, στὴν **ἀποστολὴ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου**. Ναί. Διὰ μέσου ὅσων θὰ γίνουν ὑπηρέτες καὶ μάρτυρες Χριστοῦ θὰ σωθῆ ὁ κόσμος. Μέσα στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ εἶνε· ὅποιος ἔζησε στὴν ἁμαρτία καὶ μετὰ γνώρισε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς, **ἔχει χρέος** νὰ γίνῃ ὄργανο, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ κληθοῦν καὶ ἄλλοι ν' ἀπολαύσουν ἐκεῖνα ποὺ αὐτὸς εἶδε καὶ γεύθηκε κοντὰ στὸ Χριστό. Καὶ ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἐκτελέσῃ τὸ ἱερὸ αὐτὸ χρέος.

–Μὰ ἐγώ, θὰ πῆ κάποιος, δὲν εἶμαι ὁ ἴδιος ἀκόμη βέβαιος ἂν μὲ κάλεσε ὁ Χριστός, κ' ἐσὺ μοῦ λὲς νὰ προσκαλέσω ἄλλους;... Ἀδελφέ, τί λές, δὲν εἶσαι βέβαιος; **Ἄγγελε**, ποὺ φυλᾶς αὐτὴ τὴν ψυχὴ, πὲς της σὲ παρακαλῶ, πόσες φορές μέχρι σήμερα τῆς ἔφερες τὴν πρόσκλησι τοῦ Κυρίου «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28). Κι ὁ ἄγγελος **ἄκου τί σοῦ ἀπαντᾷ**.

Ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες τῆς ζωῆς σου ἄρχισαν οἱ προσκλήσεις. Σὲ οἰκογένεια χριστιανικὴ γεννήθηκες. Τὰ παιδικὰ σου μάτια, μόλις ἄρχισαν νὰ διακρίνουν, εἶδαν πάνω ἀπ' τὴν κούνια σου τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Βαπτίσθηκες στὴν κολυμβήθρα, φωτίστηκες. Ντύθηκες στὰ λευκά. Σταυρὸ κρέμασαν στὸ στήθος σου. Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ ἔμαθες. Εἶδες τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου νὰ προσεύχωνται. Γνώρισες παραδείγματα ἀρετῆς.

Κάθε Κυριακὴ ἄκουγες νὰ κτυπᾷ ἡ καμπάνα, σὰ νὰ σοῦ λήῃ· «Παιδί μου, σὲ καλῶ στὸ μέγα δεῖπνο, σὲ συμπόσιο ὄχι κοιλιᾶς ἀλλὰ καρδιᾶς, νὰ κοινωνήσης σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ». Ἄκουγες τὴν πρόσκλησι κ' ἐρχόσουν στὸ ναό. Καὶ κάθε φορὰ ἄκουγες· «*Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε*». Πόσες φορές ὁ ἱεροκήρυκας δὲν κάλεσε ὅλους σὲ μετάνοια; Δὲν ἦταν τὰ κηρύγματα αὐτὰ προσκλήσεις;

Καὶ πέρα ἀπ' αὐτά, **τὰ μεγάλα - συγκλονιστι-**

κὰ γεγονότα, ποὺ διαδραματίστηκαν στὴν οἰκογένειά σου, στὴν πόλι, στὴν πατρίδα, στὴν ἀνθρωπότητα, δὲν ἦταν κι αὐτὰ ἔκτακτες προσκλήσεις; Κ' ἐκεῖνα τὰ θαύματα ποὺ εἶδες; Κ' ἐκεῖνοι οἱ κίνδυνοι ἀπ' τοὺς ὁποίους σώθηκες; Δὲν ἦταν σάλπιγγες, ποὺ σὲ καλοῦσαν σὲ ἐπιστροφή; Ἄλλὰ κι αὐτὴ ἡ στιγμή, ποὺ ἀκοῦς τὸ κήρυγμα τοῦτο, δὲν εἶνε μία ἀκόμη πρόσκλησι;

Πόσες προσκλήσεις! Ὅχι μία καὶ δύο ἀλλὰ πολλές φορές ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ ἦρθαν καὶ μᾶς χτύπησαν, πιὸ σιγὰ ἢ πιὸ δυνατὰ, τὴν πόρτα καὶ μᾶς κάλεσαν· Εἶνε ὥρα, ἐλάτε, γιατί ἀναβάλλετε; Ἄν σᾶς καλοῦσε ἐπίγειος βασιλιάς στὰ ἀνάκτορα, δὲν θ' ἀφήνατε κάθε ἀσχολία; Τώρα, ποὺ σᾶς καλεῖ ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων, θὰ πῆτε «*Ἔχε με παρητημένον*»;

Ἀδελφοί! **Ὁ Κύριος καλεῖ** ὄχι μόνο ἄτομα ἀπὸ «*τὰς πλατείας καὶ ῥύμας*» τοῦ κόσμου (Λουκ. 14,21) ἀλλὰ καὶ οἰκογένειες καὶ πόλεις **καὶ ἔθνη ὁλόκληρα**. Ἄλλα ἔθνη δέχονται, ἀλλὰ δὲν δέχονται τὴν τιμητικὴ τοῦ πρόσκλησι. Ἐθνη καὶ λαοί, ποὺ δὲν δέχονται τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ –ποὺ ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ «ἐκτινάξουν τὸν κονιορτὸν τῶν ὑποδημάτων των» (βλ. Ματθ. 10,14. Λουκ. 9,5· 10,11. Πράξ. 13,51) καὶ νὰ φύγουν μακριά–, καταστρέφονται. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία.

Τὸ δικό μας ἔθνος εἶχε τὴν τιμὴ νὰ εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ κλήθηκαν νὰ συμμετάσχουν στὸ μεγαλειῶδες καὶ αἰώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἐκλεκτοὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ Κυρίου, ὅπως ὁ Παῦλος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Βαρνάβας, ὁ Τίτος, ὁ Τιμόθεος, ἦρθαν καὶ κάλεσαν τοὺς προγόνους μας· «Ἐλάτε, Ἕλληνες, στὸ φῶς τὸ ἀνέσπερο». Κ' ἐκεῖνοι δέχτηκαν τὴν πρόσκλησι, ἄφησαν τὰ εἰδωλα. Ἡ Ἑλλὰς ἀπέβαλε τὰ ῥάκη τῆς εἰδωλολατρίας, ντύθηκε τὴ στολὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μετὰ ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὴν πρόσκλησι τοῦ Εὐαγγελίου σὲ λαοὺς κοντὰ καὶ μακριά. Τὸ ἔθνος μας **ἔγινε ὑπέρτης καὶ μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ** μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ;

Αὐτὰ δὲν τὰ λέμε ἀπὸ πνεῦμα ἐθνικισμοῦ, ποὺ εἶνε ξένο πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Τὰ λέμε, καὶ πρέπει νὰ τὰ λέμε, γιὰ νὰ ὑπενθυμίζουμε **τὸ χρέος καὶ τὴν εὐθύνη** ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι στὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος κάλεσε τὸ ἔθνος μας γιὰ νὰ γίνῃ κι αὐτὸ «*σκεῦος ἐκλογῆς*» (Πράξ. 9,15). Θαρρῶ πὼς βλέπω τὸν Παῦλο, τὸν ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν ποὺ τόσο ἀγάπησε τὸν τόπο μας, νὰ στέκη γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πάνω στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος καὶ νὰ σαλπίζῃ· Ἕλληνες! «*παρακαλῶ ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε*» (Ἐφ. 4,1).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**